การศึกษาศักยภาพของบ้านบึงวะ นครไกสอน แขวงสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป. ลาว) ในมุมมองการเป็นแหล่งท่องเที่ยว

Study Potential of Ban Bueng Wa, Kaisone City, Savannakhet Province, Lao People's Democratic Republic in Terms of Being an Attraction

ยัง จอมทอง[1*], คำแก้ว มณีวงศ์[2], วิไลพร หันทะวงค์[3], วุฒิพงษ์ ฉั่วตระกูล[4], อนาภรณ์ วงค์สถาน[5], ลัดดาวัน โพธิลาช[6] และโสพาพอน เกดแก้วพมพอน[7]

Yung Chomthong[1*], Khamkeo Manivong[2], Vilaiphone Hanthavong[3], Wutthipong Chuatrakul[4], Anaporn Wongsathan[5], Latdavanh Phothilarth[6] and Sophaphone Ketkeophomphone[7]

[1] คณะบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยสะหวันนะเขต, สปป. ลาว
[2] คณะบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยสะหวันนะเขต, สปป. ลาว
[3] คณะบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยสะหวันนะเขต, สปป. ลาว
[4] คณะพัฒนาการท่องเที่ยว, มหาวิทยาลัยแม่โจ้, ประเทศไทย
[5] คณะบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น, ประเทศไทย
[6] คณะบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยสะหวันนะเขต, สปป. ลาว
[7] คณะบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยสะหวันนะเขต, สปป. ลาว
[1] Faculty of Business Administration, Savannakhet University, Lao PDR
[2] Faculty of Business Administration, Savannakhet University, Lao PDR
[3] Faculty of Business Administration, Savannakhet University, Lao PDR
[4] School of Tourism Development, Maejo University, Thailand.
[5] Faculty of Business Administration, Far Eastern University, Thailand.
[6] Faculty of Business Administration, Savannakhet University, Lao PDR
[7] Faculty of Business Administration, Savannakhet University, Lao PDR
[*] E-mail: c.yung@sku.edu.la

Received *March 18, 2025* ***Revised*** *September 11, 2025* ***Accepted*** *December 31, 2025*

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) เพื่อประเมินศักยภาพการท่องเที่ยว บ้านบึงวะ นครไกสอน แขวงสะหวันนะเขต สปป. ลาว และ 2) เพื่อศึกษาศักยภาพด้านการบริหารการท่องเที่ยว บ้านบึงวะ นครไกสอน แขวงสะหวันนะเขต สปป. ลาว เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative) กำหนดกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 34

คน แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ประกอบด้วย 1) ประชาชนผู้ที่ประกอบธุรกิจร้านค้า 2) ผู้นำชุมชน และ 3) กลุ่มคนที่สนใจด้านการท่องเที่ยว เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนาเพื่อหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัย พบว่า ศึกษาศักยภาพด้านการท่องเที่ยว บ้านบึงวะ โดยรวมอยู่ในระดับอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.01) เมื่อพิจารณารายประเด็นด้านสิ่งดึงดูดใจ ศักยภาพในระดับมาก ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ด้านการเข้าถึง ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก มีศักยภาพในระดับปานกลาง และมีเพียงประเด็นศักยภาพด้านที่พักแรมที่มีศักยภาพในระดับน้อย ส่วนประเด็นการบริหารศักยภาพด้านการท่องเที่ยว บ้านบึงวะ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย = 2.89) ครอบคลุมประเด็น ด้านสิ่งดึงดูดใจ ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ด้านการเข้าถึง ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และมีเพียงประเด็น การบริหารศักยภาพด้านที่พักแรมที่มีศักยภาพในระดับน้อย

คำสำคัญ: ศักยภาพการท่องเที่ยว, บ้านบึงวะ, นครไกสอน

Abstract

This research aimed to 1) to assess the tourism potential of Ban Bueng Wa, Kaisone City, Savannakhet Province, Lao PDR and 2) to study the tourism potential management in Ban Bueng Wa, Kaisone City, Savannakhet Province, Lao PDR. This is a quantitative study with a sample group of 34 people, comprising 1) Business entrepreneurs, 2) community leaders, and individuals with an interest in tourism. Data were collected using a structured questionnaire and analyzed using descriptive statistics to determine the mean and standard deviation. The research findings indicate that the overall tourism potential of Ban Bueng Wa has a moderate level ($\bar{X}$= 3.01). When considering specific aspects, the attractiveness factor is high level, while tourism activities, accessibility, and facilities are moderate. However, accommodation potential is low level. Regarding the tourism potential management, the overall has a moderate level ($\bar{X}$= 2.89), covering the sub-issues of as attractiveness, tourism activities, accessibility, and facilities. The only accommodation potential management is low level.

Keyword: Tourism Potential, Ban Bueng Wa. Kaysone City

บทนำ

การท่องเที่ยวเป็นภาคส่วนที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป. ลาว) ตามมติที่ประชุมสมัชชาพรรคครั้งที่ 10 ได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่า “พัฒนาอุตสาหกรรมในภาคที่มีความได้เปรียบที่มีศักยภาพในการมุ่งเน้นแนวทางที่มีประสิทธิภาพ ทันสมัย เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อเป็นเสาหลักให้กับเศรษฐกิจของประเทศที่มี

ศักยภาพในการแข่งขัน เช่น อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว อุตสาหกรรมบริการ เป็นต้น ภาครัฐส่งเสริมการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ประเพณี วัฒนธรรม ธรรมชาติ และประวัติศาสตร์ให้ยั่งยืน, ส่งเสริมผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวให้มีลักษณะเฉพาะ ส่งเสริมผลิตภัณฑ์หัตถกรรมท้องถิ่นที่มีเอกลักษณ์ เพิ่มโครงการท่องเที่ยวในหลาย ๆ ด้าน เพื่อผลักดันการท่องเที่ยวให้เป็นกลไกในการขับเคลื่อนภาคเศรษฐกิจอื่น ๆ ให้เติบโต เปิดกว้างให้ประชาชนมีส่วนร่วม ดึงดูดนักท่องเที่ยวท้องถิ่นให้มีส่วนร่วมและพัฒนาชุมชนให้พึ่งพาตนเอง ดึงดูดนักท่องเที่ยวจากหลายภูมิภาค (Ministry of information, cultural and tourism, 2021) เพื่อยกระดับมาตรฐานการท่องเที่ยวใน สปป. ประเทศลาวควรมีการบริหารที่เหมาะสม สม่ำเสมอ และถูกต้องตามหลักวิชาการ วิทยาศาสตร์ และข้อเท็จจริงที่ปรับปรุงแล้ว เพื่อให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องได้มีส่วนร่วมในการดำเนินการอนุรักษ์คุ้มครอง และพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวด้วยหลักวิทยาศาสตร์และเทคนิคตามฝ่ายบริหาร (Tourism development department, 2021)

แขวงสะหวันนะเขต เป็นศูนย์กลางเชื่อมต่อเศรษฐกิจตะวันออก-ตะวันตก (east-west economic corridor) มีสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 เชื่อมแขวงสะหวันนะเขต ประเทศลาว กับ จังหวัดมุกดาหาร ประเทศไทย ส่งผลกระทบที่สำคัญต่อการพัฒนา และส่งเสริมการท่องเที่ยว ปัจจุบันแขวงสะหวันนะเขต มีการพัฒนา และปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ รวมทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ ถนนทางเข้าแหล่งท่องเที่ยว สถานีขนส่งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ ระบบโทรคมนาคม ไฟฟ้า ประปา โรงแรม เกสท์เฮาส์ ร้านอาหาร และบริษัททัวร์

บ้านบึงวะ ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่เทศบาลนครไกสอน แขวงสะหวันนะเขต คนในชุมชนส่วนมากประกอบอาชีพเกษตรกร มีธุรกิจร้านค้าในชุมชนทั้งหมด 24 ร้านค้า มีถนนตัดผ่าน 2 เส้น คือ เส้นแรกเชื่อมระหว่าง บ้านบึงวะและตัวเมืองนครไกสอร และเส้นที่สองเชื่อมระหว่าง บ้านบึงวะและบ้านธาตุอิงรัง บ้านบึงวะมีแหล่งท่องเที่ยว 1 แห่ง คือ แหล่งท่องเที่ยวบึงวะ เป็นสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สวยงามในรูปแบบของสระน้ำขนาดใหญ่ตั้งอยู่ในหมู่บ้านบึงวะ นครไกสอน แขวงสะหวันนะเขต อยู่ห่างจากตัวเมืองประมาณ 5 กิโลเมตร ส่งผลให้สถานการณ์การท่องเที่ยวในพื้นที่บ้านบึงวะเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวทั้งภายใน และต่างประเทศ โดยเฉพาะในช่วงที่มีงานเทศกาล วันเสาร์ และวันอาทิตย์ (Ban Bueng Wa, 2024) อย่างไรก็ตามแม้ว่าสถานการณ์การการท่องเที่ยวในพื้นที่บ้านบึงวะ ปัจจุบันกำลังได้รับความนิยมและได้รับความสนใจอย่างกว้างขวางจากนักท่องเที่ยว แต่ก็ยังคงประสบอุปสรรคและปัญหาอยู่หลายด้าน ได้แก่ ขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว การจัดการด้านข้อมูลการท่องเที่ยว การจัดสรรทรัพยากรการท่องเที่ยวและกิจกรรมทางการท่องเที่ยว บุคลากรขาดความรู้ด้านการท่องเที่ยว การบริการโครงสร้างพื้นฐานที่เพียงพอต่อความต้องการ ส่งผลต่อศักยภาพการท่องเที่ยวของชุมชน เพื่อนำการท่องเที่ยวเป็นตัวกระตุ้นให้เศรษฐกิจในชุมชนได้รับการพัฒนาต้องอาศัยการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยว และการบริหารจัดการศักยภาพการท่องเที่ยวที่ตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว สร้างโอกาสและทางเลือกในรูปแบบการท่องเที่ยวใหม่ๆ

และส่งเสริมการท่องเที่ยวนอกฤดูกาล ที่ยังไม่ได้รับการศึกษาข้อมูลเชิงลึกอย่างจริงจังโดยเฉพาะข้อมูลด้านศักยภาพการท่องเที่ยว และการบริหารจัดการศักยภาพการท่องเที่ยวบ้านบึงวะ เป็นที่มาของการมองเห็นปัญหาทำให้ผู้วิจัยต้องการศึกษาว่า ศักยภาพการท่องเที่ยว และการบริหารศักยภาพการท่องเที่ยว บ้านบึงวะ นครไกสอน แขวงสะหวันนะเขต สปป. ลาว สามารถสร้างความเข้มแข็ง และสร้างเศรษฐกิจให้กับประชาชนได้หรือไม่

วัตถุประสงค์

1. เพื่อประเมินศักยภาพการท่องเที่ยว บ้านบึงวะ นครไกสอน แขวงสะหวันนะเขต สปป. ลาว
2. เพื่อศึกษาศักยภาพด้านการบริหารการท่องเที่ยว บ้านบึงวะ นครไกสอน แขวงสะหวันนะเขต สปป. ลาว ของ

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

Sengdaeth Touysimeuang (2024) ได้กล่าวว่า ศักยภาพที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยว คือ ความพร้อมของพื้นที่ท่องเที่ยวที่เอื้อต่อการการท่องเที่ยว มีความน่าสนใจ สามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้ตัดสินใจเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ และมีองค์ประกอบที่สำคัญ เช่น การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวก กิจกรรมการท่องเที่ยว ที่พักแรม และการบริหารจัดการ Thanaphol Chanruangrit (2018) ระบุว่าองค์ประกอบที่สำคัญของศักยภาพการท่องเที่ยวเป็นจุดดึงดูดให้แก่ท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยว ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ 1) สิ่งดึงดูดใจ 2) ที่พักแรม 3) การเข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยว และ 4) สิ่งอำนวยความสะดวก ดังที่ Chusit Chuchart (2546) กล่าวถึง ศักยภาพการท่องเที่ยว 4 ประการ ประกอบด้วย 1) สิ่งดึงดูดใจ หมายถึง สิ่งดึงดูดใจด้านการท่องเที่ยวที่มีสถานที่และเหตุการณ์น่าสนใจ เช่น ภูเขา อุทยานแห่งชาติ หน้าผา น้ำตก ประเพณีลอยกระทง ประเพณีพ้อนผีมด 2) สิ่งอำนวยความสะดวก หมายถึง สิ่งอำนวยความสะดวกและสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน ได้แก่ ร้านอาหารและเครื่องดื่ม ร้านขายของที่ระลึก ร้านซักรีด สถานที่นันทนาการ ระบบการสื่อสาร การคมนาคม สาธารณูปโภค 3) การขนส่ง หมายถึง การขนส่งเพื่อการท่องเที่ยว เช่น พาหนะที่ใช้ในการเดินทาง ถนน และ 4) สถานที่พักแรม หมายถึง สถานที่ที่ใช้เพื่อการต้อนรับนักท่องเที่ยวของแต่ละพื้น ซึ่งมีความแตกต่างกันทางด้านวัฒนธรรมหรือชาติพันธุ์

Monchanok Chulasikkhi (2019) กล่าวถึง การจัดการท่องเที่ยว เป็นการจัดการพื้นที่ของแหล่งท่องให้เกิดการพัฒนาและเป็นระบบจัดการท่องเที่ยวภายในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวให้มีความเหมาะสม เป็นแหล่งเรียนรู้ที่สำคัญ ได้มาตรฐานเป็นที่ประทับใจของนักท่องเที่ยว ได้แก่

1) สิ่งดึงดูดใจ จัดพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวให้มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย สวยงาม เรียบง่าย มีสภาพแวดล้อมที่เงียบสงบ มีความสะอาด และงดงาม

2) การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว จัดบริการให้นักท่องเที่ยวสามารถเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวได้ง่ายสะดวกด้วยรถส่วนตัวและรถประจำทาง จัดการจราจรการคมนาคมสะดวก มีป้ายบอกทางชัดเจนและภายในบริเวณแหล่งท่องเที่ยวจัดให้มีแผนผังแสดงแผนที่ และแสดงเส้นทางท่องเที่ยวเพื่อแสดง

จุดที่น่าสนใจที่นักท่องเที่ยวไม่ควรพลาดเที่ยวชม

3) ความปลอดภัย มีการจัดระบบรักษาความปลอดภัยโดยให้ชุมชนได้มีส่วนร่วมเพื่อป้องกันปัญหาอาชญากรรมต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว

4) การสนับสนุนทุกหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องเข้ามีส่วนร่วมในการจัดการโดยการแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงานเพื่อให้การต้อนรับนักท่องเที่ยว และช่วยกันดูแล อำนวยความสะดวก สร้างความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยว สร้างความร่วมมือของคนในชุมชนกับภาคส่วนต่าง ๆ

Anaphorn Wongsathan (2024) ได้กล่าวว่า การบริหารจัดการเป็นแนวทางในการทำงานขององค์กรเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันและสามารถดำเนินตามกระบวนการหรือขั้นตอนที่วางไว้ให้เป็นไปอย่างราบรื่นโดยต้องมีการควบคุมในทุกขั้นตอน และเป็นไปตามวัตถุประสงค์หรือไม่ โดยต้องมีการกำหนดอย่างชัดเจนว่าใครทำอะไร ทำที่ไหน ทำอย่างไร และ ทำเมื่อไหร่ เพื่อไม่ให้เกิดการทำงานล่าช้า ซ้ำซ้อน และเกิดความผิดพลาดน้อยที่สุด ทั้งนี้ การบริหารจัดการที่ดีมีความสำคัญต่อแหล่งท่องเที่ยวทำให้มีประสิทธิภาพ ขีดความสามารถในการรองรับของแหล่งท่องเที่ยว ส่งผลให้เกิดความสมดุลในทุกมิติ

จากการทบทวนวรรณกรรมสรุปข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ศักยภาพการท่องเที่ยว หมายถึงความพร้อมของพื้นที่ท่องเที่ยวที่สามารถสร้างความสนใจและดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เดินทางมาในพื้นที่ โดยมีองค์ประกอบสำคัญ 5 ด้าน ได้แก้ 1) สิ่งดึงดูดใจ หมายถึง สถานที่หรือกิจกรรมที่มีเอกลักษณ์และความน่าสนใจ เช่น แหล่งธรรมชาติ วัฒนธรรม หรือเทศกาลที่โดดเด่น 2) สิ่งอำนวยความสะดวก หมายถึงการบริการและโครงสร้างพื้นฐานที่ช่วยอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว เช่น ร้านค้า ร้านอาหาร ระบบคมนาคมขนส่ง และสาธารณูปโภค 3) การเข้าถึงพื้นที่ท่องเที่ยว หมายถึงระบบการเดินทางที่สะดวก และเข้าถึงง่าย เช่น ถนน การขนส่งสาธารณะ หรือยานพาหนะที่เหมาะสม 4) สถานที่พักแรม หมายถึงที่พักที่มีความหลากหลายและตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวในแต่ละกลุ่ม และ5) กิจกรรมการท่องเที่ยว หมายถึงกิจกรรมที่จัดขึ้นในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวเพื่อสร้างความสนุกสนาน ความเพลิดเพลิน หรือความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยว เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เลือกมาเยือนแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ กิจกรรมการท่องเที่ยวอาจแบ่งออกได้หลากหลายประเภท เช่น กิจกรรมทางธรรมชาติ ได้แก่ เดินป่า ชมวิวปีนเขา กิจกรรมเชิงวัฒนธรรม ประกอบด้วย เข้าร่วมเทศกาลท้องถิ่น ชมการแสดง กิจกรรมเชิงนันทนาการ ทั้งหมดที่กล่าวมานั้นคือ ศักยภาพการท่องเที่ยวที่ บ้านบึงวะ นครไกสอน แขวงสะหวันนะเขต สปป. ลาว จะต้องมีการบริหารจัดการทีเหมาะสมเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่ให้เป็นที่นิยมจากนักท่องเที่ยว

กรอบแนวคิดงานวิจัย

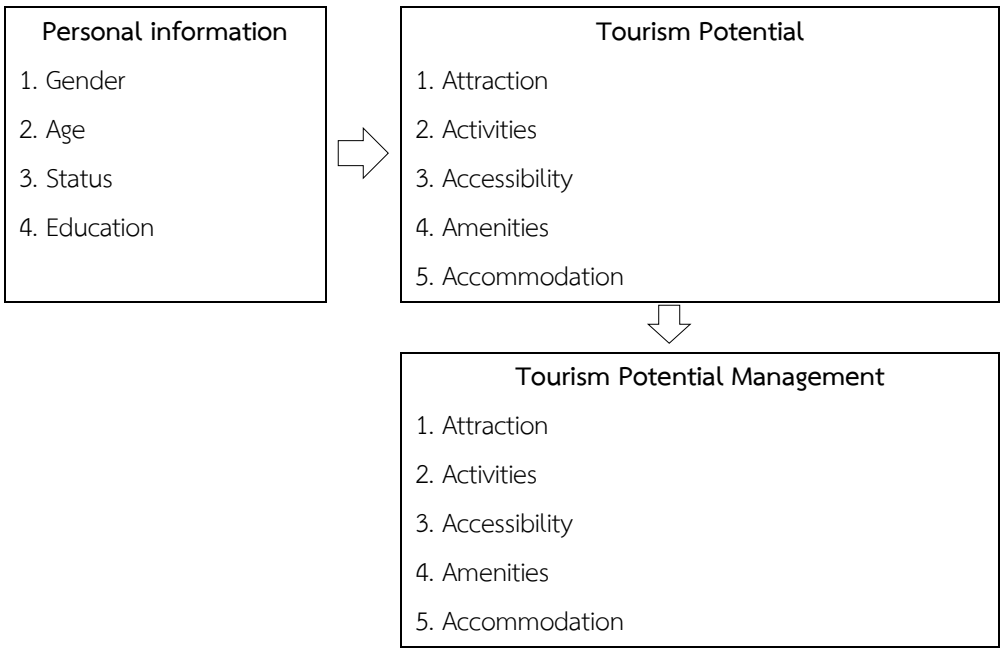

Figure 1 Conceptual Framework

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) ทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชาชนบ้านบึงวะ ผู้ที่มีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว รวมทั้งสิ้น 34 คน แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ประกอบด้วย 1) ประชาชนผู้ที่ประกอบธุรกิจร้านค้า จำนวน 24 คน 2) ผู้นำชุมชน จำนวน 3 คน และ 3) กลุ่มคนที่สนใจด้านการท่องเที่ยว จำนวน 7 คน ซึ่งเป็นผู้ที่มีส่วนร่วมและมีบทบาทสำคัญต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของบ้านบึงวะ เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลด้านการประเมินศักยภาพด้านการท่องเที่ยว และศึกษาศักยภาพด้านการบริหารการท่องเที่ยว บ้านบึงวะ นครไกสอน แขวงสะหวันนะเขต สปป. ลาว

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย ผู้วิจัยใช้แบบสอบถาม (questionnaires) ทดสอบเครื่องมือโดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทดสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (content validity) โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่านพิจารณาถึงความเที่ยงตรงของเนื้อหากับวัตถุประสงค์ของการวิจัยและความสอดคล้องกับประเด็นที่ต้องการจะศึกษา ข้อคำถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่ 1) ข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคล 2) ข้อมูลด้านศักยภาพด้านการท่องเที่ยว และ3) ข้อมูลด้านศักยภาพด้านการบริหารการท่องเที่ยว บ้านบึงวะ นครไกสอน แขวงสะหวันนะเขต สปป. ลาว

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเลือกใช้สถิติเชิงพรรณนา (descriptive statistics) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard

deviation) เพื่อวิเคราะห์ข้อมูล ร่วมกับการนำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบการบรรยายผลและการสรุปประเด็น

ผลการศึกษา

1. ด้านสถานภาพส่วนบุคคล

ผลการศึกษาในประเด็นสถานภาพส่วนบุคคลของประชาชนบ้านบึงวะ นครไกสอน แขวงสะหวันนะเขต สปป. ลาว พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 52.95 มีอายุ 50 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 35.29 มีสถานภาพสมรส คิดเป็นร้อยละ 61.76 และมีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น คิดเป็นร้อยละ 38.24

2. ศักยภาพด้านการท่องเที่ยว

ผลการศึกษาในประเด็นศักยภาพการท่องเที่ยว บ้านบึงวะ นครไกสอน แขวงสะหวันนะเขต สปป. ลาว ภาพรวม พบว่า มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยว อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.01 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.70) เมื่อพิจารณารายประเด็น พบว่า ด้านที่มีศักยภาพสูงสุดได้แก่ ด้านสิ่งดึงดูดใจ ศักยภาพในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.53 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.79) รองลงมาได้แก่ ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว มีศักยภาพในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.25 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน0.73) ด้านการเข้าถึง (ค่าเฉลี่ย 3.07 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.68) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (ค่าเฉลี่ย 2.66 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.04) ตามลำดับ มีเพียงประเด็นศักยภาพด้านที่พักแรม (ค่าเฉลี่ย 2.52 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.77) ที่มีศักยภาพในระดับน้อย ผลการวิจัยแสดงได้ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ศักยภาพด้านการท่องเที่ยว บ้านบึงวะ นครไกสอน แขวงสะหวันนะเขต สปป. ลาว

Tourism potential		$\bar{x}$	S.D.	Level of potential
1	Attraction	3.53	0.79	Good
2	Activities	3.25	0.73	Fair
3	Accessibility	3.07	0.68	Fair
4	Amenities	2.66	1.04	Fair
5	Accommodation	2.52	0.77	Poor
Overall		**3.01**	**0.70**	**Fair**

3. การบริหารศักยภาพด้านการท่องเที่ยว

ผลการศึกษาในประเด็นการบริหารศักยภาพการท่องเที่ยว บ้านบึงวะ นครไกสอน แขวงสะหวันนะเขต สปป. ลาว ภาพรวม พบว่า การบริหารศักยภาพด้านการท่องเที่ยว อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.89 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.81) เมื่อพิจารณารายประเด็น พบว่า ด้านที่มีศักยภาพสูงสุด ได้แก่ ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว มีศักยภาพในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.29 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.85) รองลงมา ได้แก่ ด้านสิ่งดึงดูดใจ (ค่าเฉลี่ย 3.14 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.84) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (ค่าเฉลี่ย 2.77

ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.89) และ ด้านการเข้าถึง (ค่าเฉลี่ย 2.70 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.17) ตามลำดับ มีเพียงประเด็นการบริหารศักยภาพด้านที่พักแรม (ค่าเฉลี่ย 2.57 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.82) ที่มีศักยภาพในระดับน้อยผลการศึกษาแสดงได้ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ศักยภาพด้านการบริหารการท่องเที่ยว บ้านบึงวะ นครไกสอน แขวงสะหวันนะเขต สปป. ลาว

Tourism potential management		$\bar{x}$	S.D.	Level of potential management
1	Activities	3.29	0.85	Fair
2	Attraction	3.14	0.84	Fair
3	Amenities	2.77	0.89	Fair
4	Accessibility	2.70	1.17	Fair
5	Accommodation	2.57	0.82	Poor
Overall		**2.89**	**0.81**	**Fair**

อภิปรายผล

1. ศักยภาพการท่องเที่ยว

การศึกษาครั้งนี้พบว่า 1) ด้านสิ่งดึงดูดใจการท่องเที่ยวบ้านบึงวะมีศักยภาพในระดับมาก เนื่องจาก มีแหล่งท่องเที่ยวบึงวะที่ยังคงความเป็นธรรมชาติ มีทิวทัศน์ที่สวยงาม สิ่งแวดล้อมยังคงความอุดมสมบูรณ์ เหมาะแก่การพักผ่อนและทำกิจกรรมกลางแจ้ง พื้นที่มีความสงบ เหมาะกับการพักผ่อนหนีความวุ่นวายในเมือง ชุมชนยังคงรักษาขนบธรรมเนียม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Prachaya Boondach (2018) ได้ทำการวิจัย พบว่าการท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง มีทัศนียภาพทางธรรมชาติ ป่าไม้ และน้ำตกที่สวยงาม มีวัฒนธรรมประเพณีชุมชนที่เป็นเอกลักษณ์ เช่น การบายศรี มีการเผยแพร่ภูมิปัญญาชุมชน เช่น หัตถกรรม การทอผ้า การปั้นดินเผา 2) ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวบ้านบึงวะมีศักยภาพในระดับปานกลาง เนื่องจาก กิจกรรมการท่องเที่ยวภายในพื้นยังมีน้อย นักท่องเที่ยวส่วนมากเดินทางมาเพื่อชมทิวทัศน์ที่สวยงามของแหล่งท่องเที่ยว มาพักผ่อนในวันหยุดเสาร์อาทิตย์ ส่วนมากไม่มีการนอนค้างคืน ทำให้ไม่สามารถสร้างเศรษฐกิจให้กับคนในพื้นที่เท่าที่ควร ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Sengdaeth Touysimeuang (2024) ได้ทำการวิจัย พบว่าศักยภาพด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวภายในพื้นที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมึด ภาพรวมมีศักยภาพระดับปานกลาง ดังนั้น ควรมีการกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาสัมผัสกับกิจกรรมการท่องเที่ยวในพื้นที่ดังนี้ สร้างโปรแกรมหรือกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่หลากหลาย เพิ่มกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เปิดโอกาสให้ศึกษาธรรมชาติและเรียนรู้วิถีชีวิตของชุมชน และ เพิ่มกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ เป็นต้น 3) ด้านการเข้าถึงพื้นที่ท่องเที่ยวบ้านบึงวะมีศักยภาพในระดับปานกลาง เนื่องจากโครงสร้างพื้นฐานเข้าถึงพื้นที่ท่องเที่ยวยังขาดความพร้อม เช่น ไม่มีไฟส่องทางทำให้เสี่ยงต่ออุบัติเหตุ นักท่องเที่ยวรู้สึกไม่

ปลอดภัย ไม่มีป้ายบอกเส้นทางในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวที่ชัดเจนทำให้นักท่องเที่ยวหลงทางหรือเสียเวลาในการค้นหาเส้นทาง สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Chitaworn Praditrod (2016) กล่าวว่า ปัจจัยของการท่องเที่ยวนั้นนอกจากแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสวยงามแล้ว ยังต้องมีป้ายบอกเส้นทางที่ชัดเจนเข้าใจง่าย เส้นทางมีความปลอดภัยในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ค่าใช้จ่ายในการเดินทางมีความเหมาะสม และมีป้ายบอกเส้นทางแหล่งท่องเที่ยวที่ชัดเจนเข้าใจง่าย และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Sudaporn Samakphol (2022) ได้ทำการวิจัย พบว่า ศักยภาพด้านความสามารถในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดศรีสะเกษ ควรปรับปรุงสภาพเส้นทางที่เอื้ออำนวยความสะดวกในการเดินทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว มีป้ายบอกเส้นทางในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวให้ชัดเจน ควรปรับปรุงแก้ไขระบบคมนาคมขนส่งและยกระดับขนส่งสาธารณะผลักดันให้เกิดนโยบายด้านการบริการรถโดยสาร รับ - ส่ง จากตัวเมืองถึงแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ โดยเฉพาะใน ช่วงฤดูกาลท่องเที่ยววันหยุดยาว เป็นต้น 4) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวบ้านบึงวะมีศักยภาพในระดับปานกลาง เนื่องจากยังขาดสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสถานที่พักแรมเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว และร้านขายของที่ระลึก นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะเดินทางแบบไป-กลับทำให้ลดโอกาสสร้างรายได้จากบริการที่เกี่ยวข้อง เช่น อาหาร เครื่องดื่ม และกิจกรรมท่องเที่ยวในพื้นที่ ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Anaphorn Wongsathan (2024) ได้ทำการวิจัย พบว่า ศักยภาพด้านสิ่งอำนวยความสะดวกการแหล่งท่องเที่ยวบ้านห้วยขมิ้น ตำบลแม่นาจร อำเภอแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่ มีความสำคัญปานกลาง โดยชุมชนมุ่งเน้นให้ความสำคัญในด้านการเกษตรมากกว่าการท่องเที่ยว อีกทั้ง พื้นที่ส่วนใหญ่ถูกสงวนไว้ให้ทำการเกษตรเท่านั้นจึงยังมองไม่เห็นความสำคัญของสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยว และยังขาดความรู้ความเข้าใจด้านการท่องเที่ยว ทั้งนี้การพัฒนาที่นอกเหนือจากภาคการเกษตรทำให้เกิดค่าใช้จ่าย จึงจำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐและเอกชนเป็นหลัก และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Nuchpravee Likitsarun (2019) ได้ทำการวิจัย พบว่า ศักยภาพด้านด้านสิ่งอำนวยความสะดวก แหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดพิจิตรอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนใหญ่เพียงพอต่อการรองรับนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในบริเวณแหล่งท่องเที่ยว แต่มีบางแห่งที่ยังไม่มีที่พักที่ได้มาตรฐานและเป็นที่พักขนาดเล็กข้างทาง เนื่องจากทางจังหวัดยังไม่ได้เข้าไปวางมาตรฐานการควบคุมด้านการให้บริการของที่พัก และ 5) ด้านที่พักแรมในการรองรับนักท่องเที่ยวบ้านบึงวะมีศักยภาพในระดับน้อย เนื่องจาก ในพื้นที่ยังไม่ได้มีการจัดสรรที่พักแรมไว้บริการนักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางมาท่องเที่ยวแบบเช้าไป-เย็นกลับ ยังไม่มีผู้ประกอบการหรือชุมชนลงทุนสร้างที่พักแรม เนื่องจากอาจมองว่าจำนวนนักท่องเที่ยวยังไม่มากพอคุ้มค่า ขาดการสนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐหรือองค์กรที่เกี่ยวข้อง มีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Kulwadee Lamaigeen (2009) กล่าวว่า ที่พักเป็นองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวซึ่งเป็นการบริการที่พักเพื่ออำนวยความสะดวกในการพักค้างแรมภายในแหล่งท่องเที่ยว เช่น โรงแรมพร้อมบริการอาหาร เกสท์เฮาท์ โฮมสเตย์ เป็นต้น

2. การบริหารศักยภาพการท่องเที่ยว

การศึกษาครั้งนี้พบว่า พบว่า 1) ด้านการบริหารกิจกรรมการท่องเที่ยวบ้านบึงวะมีศักยภาพในระดับปานกลาง เนื่องจาก จำนวนบุคลากรด้านการท่องเที่ยวมีน้อย และไม่มีการฝึกอบรมเฉพาะด้านอย่างต่อเนื่อง กิจกรรมการท่องเที่ยวมีเพียงบางช่วงฤดูกาล ขาดความหลากหลาย ขาดการใช้สื่อดิจิทัลและโซเชียลมีเดียอย่างเต็มประสิทธิภาพ ทำให้กิจกรรมการท่องเที่ยวยังไม่เป็นที่รู้จักในวงกว้าง สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Malinee Srimaitree (2016) กล่าวว่า กิจกรรมที่ควรดำเนินการควบคู่กันไปกับการพัฒนาศักยภาพและรูปแบบการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม คือ การดำเนินการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวผ่านสื่ออินเตอร์เน็ต และการจัดทำเอกสารเผยแพร่สู่สาธารณะเพื่อใช้เป็นสื่อในการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ให้กับบุคคลทั่วไป และกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความสนใจให้เป็นที่รู้จักสู่สังคมอย่างแพร่หลาย 2) ด้านการบริหารสิ่งดึงดูดใจการท่องเที่ยวบ้านบึงวะมีศักยภาพในระดับปานกลาง เนื่องจาก กระบวนการบริหารจัดการสิ่งดึงดูดใจการท่องเที่ยวยังมีข้อจำกัดหลายด้าน เช่น ขาดงบประมาณ ขาดความรู้ทักษะด้านเทคโนโลยีสมัยใหม่ การดูแลรักษาสภาพพื้นที่และสิ่งแวดล้อมยังไม่สม่ำเสมอ ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Sanjeeb K Jena (2019) ได้ทำการวิจัย พบว่า การพัฒนาความรู้ทักษะด้านเทคโนโลยีและเทคนิคสมัยใหม่ สามารถเพิ่มความหลากหลายทางการท่องเที่ยว 3) ด้านการบริหารสิ่งอำนวยความสะดวกการท่องเที่ยวบ้านบึงวะมีศักยภาพในระดับปานกลาง เนื่องจาก การบำรุงรักษาและพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกต้องใช้งบประมาณสูงแต่มีงบจำกัด บุคลากรดูแลมีจำนวนน้อยและขาดทักษะด้านการบริการ ขาดการร่วมมือระหว่างหลายฝ่ายในการจัดการและพัฒนา ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Phrakrupaladsuwattanabuddhikun and Phramaha Tewaprapas Makklay (2023) ได้ทำการวิจัยพบว่า ด้านการบริการสิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งต้องคำนึงถึงการจัดให้มีความพร้อมด้านสาธารณูปโภค ไฟฟ้า น้ำประปา ห้องน้ำ มีความสะอาด ปลอดภัย และด้านสุขอนามัย และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Rungwit Treekun and Charin Phakpraphai (2022) ได้ทำการวิจัยพบว่า ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (Amenity) ประกอบด้วย ไม่มีโรงแรมที่พักโดยรอบที่เพียงพอ ไม่มีร้านอาหารและห้องสุขาที่สะอาด เหมาะสมและเพียงพอ ไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ เช่น ร้านขายยา ร้านสะดวกซื้อ ตู้ธนาคารสำหรับกดเงินสด และไม่มีร้านจำหน่ายสินค้าของที่ระลึก 4) ด้านการบริหารการเข้าถึงพื้นที่ท่องเที่ยวบ้านบึงวะมีศักยภาพในระดับปานกลาง เนื่องจาก ขาดระบบขนส่งสาธารณะหรือบริการรับ–ส่งนักท่องเที่ยวที่เป็นระบบ ป้ายบอกเส้นทางมีจำนวนน้อย หรือบางจุดไม่ชัดเจน การเดินทางในเวลากลางคืนมีความเสี่ยงจากการขาดไฟส่องทางตลอดแนวเส้นทาง ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Monchanok Julsikkhi (2019) ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวจะเกิดความพึงพอใจหากระบบคมนาคมขนส่งสะดวก สามารถเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวได้สะดวกทั้งรถส่วนตัว หรือรถประจำทาง มีป้ายบอกทางชัดเจน และที่สำคัญจัดการด้านเส้นทางการท่องเที่ยวภายในพื้นที่ท่องเที่ยวอย่างชัดเจนและเข้าใจง่าย และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ

Phrakrupaladsuwattanabuddhikun and Phramaha Tewaprapas Makklay (2023) ได้ทำการวิจัย พบว่า ด้านการบริการแก่นักท่องเที่ยว โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งต้องคำนึงถึงการจัดให้มีเส้นทางสัญจรเข้าถึงได้อย่างสะดวก มีป้ายนำทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่อย่างทั่วถึงและครอบคลุม รวมทั้ง ความพร้อมด้านสาธารณูปโภค ไฟฟ้า น้ำประปา ห้องน้ำ มีความสะอาด ปลอดภัย ด้านสุขอนามัย โดยทุกด้านของสภาพการจัดการสร้างศักยภาพด้านการท่องเที่ยว และ 5) ด้านการบริหารที่พักแรมรองรับนักท่องเที่ยวบ้านบึงวะมีศักยภาพในระดับน้อย เนื่องจาก ในพื้นที่ยังไม่มีโรงแรม รีสอร์ต หรือโฮมสเตย์รองรับนักท่องเที่ยวทำให้ผู้มาเยือนต้องเลือกเดินทางแบบไป–กลับ (One Day Trip) แทนการพักค้างคืนเป็นส่วนมาก ผู้ประกอบการมองว่าจำนวนนักท่องเที่ยวยังไม่มากพอคุ้มค่าการลงทุน ชุมชนยังไม่มีทักษะด้านการบริการที่พักหรือมาตรฐานด้านสุขอนามัย แหล่งท่องเที่ยวสามารถเที่ยวได้ภายใน 1 วัน ทำให้นักท่องเที่ยวไม่จำเป็นต้องพักค้าง มีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ปราชญ์ ปุณณศุภารมย์ และขวัญฤทัย ครองยุติ (2021) ได้ทำการวิจัย พบว่า ด้านการให้บริการที่พักควรให้ความสำคัญกับการดูแลความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของผู้ใช้บริการ ควรมีการจัดการพื้นที่ให้เป็นสัดส่วน สะอาด สวยงาม และมีรูปแบบที่พักให้เลือกหลากหลายรูปแบบตามความต้องการของผู้เข้าพัก

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลวิจัยไปใช้ประโยชน์

ผลของการวิจัยชี้ให้เห็นศักยภาพการท่องเที่ยว บ้านบึงวะ นครไกสอน แขวงสะหวันนะเขต ส่วนมากอยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้น หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องควรนำข้อค้นพบซึ่งเป็นผลการศึกษาไปใช้กำหนดแนวนโยบายในการบริหารศักยภาพการท่องเที่ยว เพื่อส่งเสริมศักยภาพการท่องเที่ยว บ้านบึงวะ นครไกสอน แขวงสะหวันนะเขต เช่น ควรจัดให้มีไฟส่องทางตลอดแนวเส้นทาง ภาครัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรสนับสนุนงบประมาณมากในการบำรุงรักษาและพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก ควรสร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวที่หลากหลายเพื่อให้นักท่องเที่ยวได้ใช้เวลาอยู่ในพื้นที่ให้มากขึ้น ควรมีการจัดการด้านที่พักแรมไว้บริการนักท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม และควรมีการสร้างห้องน้ำสาธารณะให้เพียงพอต่อการให้บริการนักท่องเที่ยว

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

ภายใต้ข้อจำกัดของระยะเวลาและงบประมาณ ส่งผลให้ผู้วิจัยทำการศึกษาวิจัยได้ภายในขอบเขตของเนื้อหาและพื้นที่ที่เหมาะสม ยังคงมีพื้นที่อื่น ๆ แขวงสะหวันนะเขต สปป.ลาว ที่ต้องการผลการศึกษาวิจัยในเชิงวิชาการ สำหรับประโยชน์ในการปรับปรุง พัฒนา และยกระดับศักยภาพการท่องเที่ยวของพื้นที่ อาทิเช่น การศึกษาประเด็นผลกระทบจากการท่องเที่ยวในมิติด้านเศรษฐกิจ จากการจัดงานสะหวันฟันเฟส แขวงสะหวันนะเขต การศึกษาวิจัยด้านความต้องการของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวแขวงสะหวันนะเขต เพื่อนำมาปรับปรุงศักยภาพด้านการ

ท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม และสามารถวางแผนการให้บริการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เอกสารอ้างอิง

Anaphorn Wongsathan. (2024). *Organic Tourism Model of Ban Huai Khamin, Mae Na Chon Subdistrict, Mae Chaem District, Chiang Mai Province.* School of Toursm Development: Maejo University.

Ban Bueng Wa. (2024). Report of the past 5 years and future plans of Ban Bueng Wa, Kaysone Phomvihance City, Savannakhet Province, *Lao PDR.* Savannakhet: Ban Bueng Wa.

Chitaworn Praditrod. (2016). *Components of Tourist Attractions and Tourism Motivation Affecting to Working People's Decision Making to Travelling in Vicinity Areas.* Bangkok: Bangkok University.

Chusit Chuchart. (2003). *Tourism Industy.* Chiang Mai: Lanna Printing.

Kulwadee Lamaigeen. (2009). *Tourism Components.* Ubon Ratchathani: Ubon Ratchathani University.

Malinee Srimaitree. (2016). Model and Potential Development of Community Enterprises in the Cultural Tourism Based on Local Identity to Tourists in Ubon Ratchathani Province. *Journal of Thai Hospitality and Tourism, 11*(2), 53-65.

Ministry of information, cultural and tourism. (2021). *Tourism Development plan, Lao PDR 2564-2568.* Vientiane Capital: Ministry of information, cultural and tourism.

Monchanok Julsikkhi. (2019). The Approaches to manage Buddhist Tourism Temples in the Thonburi Area. *Journal of Management Science Review, 12*(2), 203-210.

Nuchpravee Likitsarun. (2019). The Potentiale of Tourism Attraction in Phichit Province. *Journal of Thai Hospitality and Tourism, 14*(1), 28-41.

Prachaya Boondach. (2018). *Guidelines for tourism development in Tham Le Khao Kob at Huaiyot District, Trand Province.* Graduate School of Tourism Management: National Institute of Development Administration.

Phrakrupaladsuwattanabuddhikun and Phramaha Tewaprapas Makklay. (2023). Capacity Buiding for Tourism Development of Noen Maprang District Phisanulok Province. *Journal of MCU Socience Review, 12*(5), 246-261.

Rungwit Treekun and Charin Phakpraphai. (2022). The Exploratory Element Analysis of Tourism Potential Tourist Attracions Outside Roi Et Province. *Journal of Saengkhomkham Buuddhist Studies, 8*(1), 1-15.

Sanjeeb K Jena. (2019). Eco-organic Tourism - A New Era of Sustainable Entrepreneuship in Arunachal Pradesh. *Srusti Manager, 12*(1), 40-48.

Sengdaeth Touysimeuang. (2024). *Guidline for Managing the Natural Tourism Destination Tad Khammuet, Nongluang Village, Paksong District, Champasack Province, Lao PDR.* School of Toursm Development: Maejo University.

Sudaporn Samakphol. (2022). Development Guideline of Tourism Destination Potentials in Si Sa Ket Province. *Academic Journal of Thailand National Sport University, 14*(2), 1-12.

Thanaphol Chanruangrit. (2018). *Sustainable tourism approach, managed by community case study: chanthaboon waterfront mueng distric, chanthanuri province.* Bangkok: Bangkok University.

Tourism development department. (2021). *Tourism Statistics report, Lao PDR.* Vientiane Capital: Tourism development department.

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา